

Моє життя безрадісне було

Микола Руденко

Моє життя безрадісне було —
Можливо, на тім світі ліпше буде.
Та часом вранці вийду за село
І уклонюсь ромашці, ніби чуду.

А потім задивлюсь на деревце,
На річку, на гори зелену спину, —
Чи легко буде покидати це,
Коли на звіт до Суцього долину?

Озвусь до пташки, усміхнусь бджолі
І помолюсь пшеничним сходам дружним.
О ні, не все на цій сумній землі
Було ненависним і осоружним.

Є те, що вибачить земля стара,
Бо людство ще не втратило прикмети
Дитини, що годинник розбира,
А знову скласти — не стає кебети.

Є зла і темряви захланна твань,
Що нашу душу засмоктати вміє.
Є просто вбога радість існувань,
Яка сама себе не розуміє.

Та понад злигодні, що я терпів,
Понад тортури давні і недавні
Осяє душу соловейка спів
І срібний сміх конвалії у травні.

І я, зібравшись в потойбічну путь,
Спинюсь і в торбу нагребу такого,
Чого ні розлюбити, ні забути —
Підважу торбу й вирушу до Бога.

А люди посміхаються здаля:
Адже ж її підважити несила.

Бо то не торба, а сама земля —
Моя любов, мій біль, моя могила.